

ODA LAURITSEN

Dybe spor



Læselyst 6

1. kapitel

”Historien er så tynd, at den løber væk imellem fingrene på mig!” sagde John og så på sine hænder. Han havde mest lyst til at slette hele artiklen.

”Hvad siger du, min ven?” spurgte hans kone, Gitte.

”Ikke noget.” John lod hænderne synke.

”Hvad er der i vejen, John?” spurgte Gitte uden at vende sig.

”Hun gennem-skuer mig uden så meget som at se på mig,” tænkte han lidt irriteret.

”Jeg går en tur,” sagde han.

”Ja, gør du det.” Hun vendte sig stadig ikke.

”Engang ville hun gå med,” tænkte han. ”Og der var engang, hvor jeg spurgte, om hun ville.” Han hev sin jakke ned fra knagen og styrtede ud ad døren.

Han vidste uden at se på klokken, at den var over ti. Han bevægede sig ind mod byens centrum. Uden at tænke nærmere over det. Gade-lygterne lagde et sløret skær over husene. De så ensomme ud. De sorte vinduer var som blinde øjne.

Når han kom hjem, ville Gitte allerede sove. Han ville forsigtigt tage tøjet af for ikke at vække hende.

Copyright © Oda Lauritsen,
Nyt Dansk Litteraturselskab og Bibliodan
Udgivet af Nyt Dansk Litteraturselskab
og Bibliodan
Forsidefoto: Scanpix
Redaktion: Liselotte Kulpa
Grafisk tilrettelægning: Tina Hundewadt
Bogen er sat med Times New Roman
Tryk: Grafia, Søborg 2004
1. oplag 2004
ISBN: 87-89793-26-9

Ikke for hendes skyld, men for sin egen.
Han kom til en åben plads og satte sig på en bænk.
Den var kold. Han lynede jakken op i halsen og trak hænderne op i ærmerne. Så lænede han sig tilbage og lod tankerne løbe frit. Kun for at opdage, at de kørte i ring. Altid kom de tilbage til det, der plagede ham mest: utilfredsheden med arbejdet. Det var rent ud sagt røv-kedeligt.
Han havde ventet sig så meget, da han var færdig på journalist-højskolen. Nu skulle han ud og prøve det hele af. Skrive gode artikler. Lave opsøgende arbejde. Afdække ting. Og hvad blev det? Referater og referater og ligegyldige omtaler. Han rejste sig og gik rastløs frem og tilbage. ”Jeg burde søge noget andet,” tænkte han. Og vidste, det ville være svært. Han var 32 år og kørt fast.

”Hvem søger du, fremmede?”

Han vendte sig brat. En ældre kvinde havde sat sig på bænken.

”Forkert indgangs-vinkel,” røg det ud af munden på ham.

”Har du da en, der er bedre?” Hun smilede spørgende.

”Nej!” Han vendte ryggen til og gik hurtigt sin vej.

Måske var det uvenligt, men hendes spørgsmål var kommet bag på ham.

Længere fremme lå et lille værtshus. Han havde været der før. Mange gange. Han gik hen til døren og kiggede ind. Gudskelov var der mange derinde. Det betød, at han kunne sidde i fred. Han fandt et bord længst inde i en krog. Han bestilte en øl med glas. Han havde altid elsket at sidde og kigge på andre over kanten af glasset. På den måde så det ikke ud, som om han gloede.

Der var lidt over tyve gæster. Snakken var højlydt. De talte om internet og computerspil. Og den sidste glade aften.

”Vi diskuterede politik,” tænkte han trist. ”Vi ville lave verden om. Gøre den bedre. Hjalp det? Bare se på dig selv.” Han bestilte en øl mere. Han kunne jo altid drikke sig fuld. Synke ned i selv-medlidenhed. Gå hjem og sove og vågne med tømmermænd.

”Skål, din sløve skid,” hilste han sig selv og tømte glasset på én gang. Han bestilte en til.

Der var blevet stille ved bordet med de unge mennesker. De sad og kiggede på ham. Han lod, som om han så lige igennem dem.